

What I Secretly Fear About the Coming of Moshiach

By Etti Krinsky

Let's talk about Moshiach.

No. Don't walk the other way. Trust me, OK?

I'm here to talk about what we are all secretly afraid to say out loud.

Because the way you get over fears is by talking about them. You have to put them on the table, turn on the light, look at them when they're not in the dark and then, and only then, can you dispose of them.

So I'm going to say it: I'm afraid of Moshiach.

I have always, and seemingly will always, hate change.

I like to get used to something and then really soak into it. I've never liked living outside of my comfort zone. Everyone says that's how you grow; that's the only way to progress. It's definitely true, and I've seen the beautiful results in my own life. But I'm still not a fan of it.

Because it's uncomfortable. Growth hurts. Every time you try something new, there are going to be moments in which you regret it. There will be moments you're going to be holding back tears, trying to do something that seems beyond your capabilities. There will be awkward moments, accidental mistakes, unexpected frustrations—all things I traditionally like to avoid.

I like to know what's coming. I know that I am at the top of my game when I can plan two to three steps in advance. Life is full of surprises already, and the more I can prepare and plan for, the happier I am.

Living in a world that hasn't yet met Moshiach is all I know.

Is this life scary? Um, yes. Is our world often so full of pain that I can hardly bear it? Yes, so often. Do I spend my every morning praying for all that we still lack in this world? Yes, and the list only gets longer with time.

But despite all that, this life still feels safe. I know

Wat ik stiekem vrees over de komst van Moshiach...

Door Etti Krinsky

Laten we het over Moshiach (de Messias) hebben.

Nee. Loop niet weg. Vertrouw me, oké?

Ik ben hier om te praten over waar we allemaal stiekem bang voor zijn om het hardop te zeggen.

Want de manier waarop je over angsten heen komt is door erover te praten. Je moet ze op tafel leggen, het licht aandoen, ernaar kijken als ze niet in het donker verkeren en dan, en alleen dan, kun je ze wegdoen.

Dus ik ga het zeggen: Ik ben bang voor Moshiach.

Ik heb altijd, en blijkbaar ook altijd, een hekel aan verandering.

Ik vind het leuk om aan iets te wennen en me er dan echt in onder te dompelen. Ik heb nooit graag buiten mijn comfort zone geleefd. Iedereen zegt dat je zo groeit, dat is de enige manier om vooruit te komen. Het is zeker waar, en ik heb de mooie resultaten in mijn eigen leven gezien. Maar ik ben er nog steeds geen fan van.

Omdat het ongemakkelijk is. Groei doet pijn. Elke keer als je iets nieuws probeert, zullen er momenten zijn dat je er spijt van krijgt. Er zullen momenten zijn dat je je tranen in bedwang houdt en iets probeert te doen wat je niet kunt. Er zullen ongemakkelijke momenten zijn, toevallige fouten, onverwachte frustraties - allemaal dingen die ik van oudsher graag vermijd.

Ik wil graag weten wat er gaat gebeuren. Ik weet dat ik goed bezig ben als ik twee tot drie stappen van tevoren kan plannen. Het leven zit al vol verrassingen, en hoe meer ik me kan voorbereiden en plannen, hoe gelukkiger ik ben.

Leven in een wereld die Moshiach nog niet heeft ontmoet is alles wat ik ken.

Is dit leven eng? Eh, ja. Is onze wereld vaak zo vol met pijn dat ik het nauwelijks kan verdragen? Ja, zo vaak. Bid ik elke ochtend voor alles wat we nog missen in deze wereld? Ja, en de lijst wordt alleen maar langer met de tijd.

Maar ondanks dat alles, voelt dit leven nog steeds

what to expect from myself and the world around me. It's my comfort zone. I have dreams and aspirations that I don't want to let go of, and at the end of the day, that's the scariest thing; sometimes, I'm afraid that Moshiach will take that away from me.

Because what if, in this era of Moshiach, all we do is study Torah and are kind to each other? While that seems beautiful in theory, doesn't it seem ... terrifying? What about all the things I haven't yet had a chance to work on—like falling in love with the other half of my soul, or graduating from school and starting my career, or watching my baby grow up after working so hard to bring that child into the world? If all of these things come easily in the era of Moshiach, will I even notice it? Will I appreciate it?

I've learned in my lifetime that the harder you work for something, the sweeter the reward. I've experienced that in the most wonderful ways. The basic blueprint of our life here in exile is that struggle is where beauty is found.

What I've learned about Moshiach is that everything will be so much easier. We won't make the wrong choices; we won't suffer pain; we won't struggle.

I want that life free of pain—filled with only beauty and the chasing of higher pursuits. But I'm also afraid. I can't envision a life without struggle that is still a life with beauty.

Whenever something goes horribly wrong, that is when I most often hear people discussing Moshiach. Suddenly, when my world makes so little sense, I look for this supposed safe zone where nothing can ever hurt me.

Why don't I search when I am happy? When I am in a space of contentment and joy?

Moshiach is an era that G-d has been promising for all of time.

But the better question for me is where is my faith? Do I not trust that G-d understands me in a way that is far more intense than the way I know myself? Do I trust that He knows what is best?

Isn't that the only question I really need to answer to allow this fear to fall away?

I don't want to not want Moshiach. I want to want Moshiach from the depths of my heart at every single

veilig aan. Ik weet wat ik van mezelf en de wereld om me heen kan verwachten. Het is mijn comfortzone. Ik heb dromen en aspiraties die ik niet wil loslaten, en dat is uiteindelijk het engste, soms ben ik bang dat Moshiach me dat afneemt.

Want wat als we in dit tijdperk van Moshiach alleen maar de Thora bestuderen en aardig voor elkaar zijn? Hoewel dat in theorie mooi lijkt; lijkt het niet... angstaanjagend? Hoe zit het met alle dingen waar ik nog niet aan heb kunnen werken, zoals verliefd worden op de andere helft van mijn ziel, of het afstuderen van school en het beginnen van mijn carrière, of het kijken hoe mijn baby opgroeit na zo hard te hebben gewerkt om dat kind op de wereld te zetten? Als al deze dingen in het tijdperk van Moshiach gemakkelijk komen, zal ik het dan ook opmerken? Zal ik het waarderen?

Ik heb in mijn leven geleerd dat hoe harder je ergens voor werkt, hoe zoeter de beloning. Ik heb dat op de meest prachtige manieren ervaren. De basis van ons leven hier in ballingschap is dat de strijd de plaats is waar schoonheid wordt gevonden.

Wat ik heb geleerd over Moshiach is dat alles zoveel makkelijker zal zijn. We zullen geen verkeerde keuzes maken, we zullen geen pijn lijden, we zullen niet worstelen.

Ik wil dat het leven vrij is van pijn, gevuld met alleen maar schoonheid en het najagen van hogere bezigheden. Maar ik ben ook bang. Ik kan me geen leven zonder strijd voorstellen dat toch nog een leven met schoonheid is.

Als er iets vreselijk mis gaat, hoor ik meestal mensen over Moshiach praten. Plotseling, als mijn wereld zo weinig zin heeft, zoek ik naar deze veronderstelde veilige zone waar niets me ooit pijn kan doen.

Waarom zoek ik het niet als ik gelukkig ben? Wanneer ik in een ruimte van tevredenheid en vreugde ben?

Moshiach is een tijdperk dat G-d al heel lang beloofd heeft.

Maar de betere vraag voor mij is, waar is mijn geloof? Vertrouw ik er niet op dat G-d me begrijpt op een manier die veel intenser is dan de manier waarop ik mezelf ken? Vertrouw ik erop dat hij weet wat het beste is?

Is dat niet de enige vraag die ik echt moet beantwoorden om deze angst weg te laten vallen?

Ik wil niet Moshiach niet willen. Ik wil Moshiach uit het diepst van mijn hart op elk moment, niet

moment—not just when things are going wrong.

Moshiach is not only a solution for our pain in this life. If that's what I believe, then why would I risk upheaval for the sake of something that doesn't affect me in this moment?

The key, I believe, is this: That's not what Moshiach is.

That aspect of Moshiach coming is a side effect. Our world will have reached a place of such perfection that evil, hatred and pain will have no place in it.

But Moshiach is an era. An era that will last forever. An era when all of reality will find fulfillment in their purpose.

An era of purity, of goodness. An era in which everything we have ever worked on—piled upon centuries of work towards this moment—will overwhelm us in the feeling of victory.

I don't know what it will feel like, and I'm still not sure what will happen to everything I dream about in this life, but I'm going to give this fear to G-d, and wholeheartedly trust that Moshiach is the epitome of what our world needs and wants. And then, well, it will be good.

By Etti Krinsky

Born and bred in the beautiful state of New Hampshire, Etti Krinsky has always been writing something. She blogs about her world at This Public Diary, and dreams of making a positive difference in the world one day.

© Copyright, all rights reserved. If you enjoyed this article, we encourage you to distribute it further, provided that you comply with Chabad.org's copyright policy.

alleen als het fout gaat.

Moshiach is niet alleen een oplossing voor onze pijn in dit leven. Als het dat is wat ik geloof; waarom zou ik dan risico lopen voor onrust om iets wat mij op dit moment niet aangaat?

De sleutel, geloof ik, is dit: Dat is niet wat Moshiach is.

Dat aspect van de komst van Moshiach is een neveneffect. Onze wereld zal zo volmaakt zijn dat het kwaad, de haat en de pijn er geen plaats meer in hebben.

Maar Moshiach is een tijdperk. Een tijdperk dat eeuwig zal duren. Een tijdperk waarin de hele werkelijkheid zijn doel zal bereiken.

Een tijdperk van zuiverheid, van goedheid. Een tijdperk waarin alles wat we ooit hebben opgebouwd in eeuwen van werken naar dit moment, ons zal overweldigen in een gevoel van triomf.

Ik weet niet hoe het zal voelen, en ik weet nog steeds niet zeker wat er zal gebeuren met alles waar ik over droom in dit leven, maar ik ga deze angst aan G-d geven, en vertrouw er van harte op dat Moshiach de belichaming is van wat onze wereld nodig heeft en wil. En dan zal het goed zijn.

Door Etti Krinsky

Geboren en getogen in de prachtige staat New Hampshire, heeft Etti Krinsky altijd al iets geschreven. Ze blogt over haar wereld op This Public Diary, en droomt ervan om op een dag een positief verschil te maken in de wereld.

© Auteursrecht, alle rechten voorbehouden. Als u van dit artikel hebt genoten, moedigen we u aan om het verder te verspreiden, op voorwaarde dat u zich houdt aan het auteursrechtbeleid van Chabad.org.